

Redakteur - Besitzer
W. Jurukoff.

Varnaer Nachrichten

Varna, den 13. April. 1916. 5 Cent.

РУСКАТА ВЪНШНА ПОЛИТИКА.

Отношението и спрямо България. Ръчът на П. Н. Милуков в Думата.

Въ заседанието на Государствената Дума на 11 т. м., лидерът на кодетската партия П. Н. Милуков, произнесе дълъг ръч по външната политика на Русия. Милуков упръкнал поведението на руските социал-демократи към войната, като съпоставил държането на германските и французските социал демократи, изложил набълъзаните лозунги, без изпълнението на които войната не бивало да свърши и подчертал необходимостта за Русия да излезе на открито море. След това Милуков пръвминал към критика на досегашната външна политика на Русия.

— Въ мировата борба — казал той — ние имаме Близкия Изток. Въ времето, когато нашите съюзници бдеха въ колоните, ние трбваше да бодърствуваме тук. За това върху нас лежи главната отговорност за недоглежданията въ нашата балканска политика, недоглеждания, за които е отговорна не само нашата дипломация, но и съюзната дипломация, която вече заплашва за твзи гръшки. Въ Франция за твх плати Делкасе. Балканските гръшки пръвдизвикаха частична министерска криза въ Англия.

Въ английския парламент обвиниха кабинета въ некомпетентност и безсмислие. У нас гръшките се извършиха, когато Государствената Дума не засъдаваше и ръководителът на нашата външна политика до днес не е дал смътка пръвд нас, макар и да говори два пжти въ бюджетната комисия, кждто бше малко откровен и тук, министрът на външните работи зае много твърда позиция; менъ не всичко ми е известно и ако документите сж публикувани, азъ ще си измъня мнението за политиката на нашето министерство на Външните Работи. Може би азъ дйствително, бихъ измънил мнението си въ подробностите. Но, господа, мнението ми за нашата балканска политика се опира не само на фактите въ последното време, защото днес ние пожнахме на Балканите онова, което бхмъ посели по рано и против което азъ винаги пръвпазвахъ и пръвдупрждавахъ още пръвди да започне тази война.

Тукъ, разбира се, не е време и мсто да се продължи въ подробности спорътъ, които азъ водихъ въ течение на редица години и въ ръчи от тази катедра и въ печата. Но за да напомня въ какво се състои той, ще си позволя да се сира само на единъ момент на пръвчупването на нашите отношения съ България, 8 май 1913 год. За да не бжда водозръчъ въ пристриствие, вземамъ събфилската книга, озаглавена „Пръвдательството на България“, която макар и подписана съ руското име Семеновъ, принадлежи на единъ сръбски наблюдател, членъ на сръбската дипломатическа мисия, който е живъл въ това време въ София.

тата, кждто се разпръва, че на 7 май 1913 год. въ София е било получено едно писмо отъ Сазонова съ дата 3 май, което съдържало искането да се направятъ отстъпки на Сърбия върпки склучения при участието на Русия договоръ. Това искане е изложено така, че започва съ категорическото признаване правата на България, а завършва съ пръвдложението да се направятъ доброволно отстъпки пръвд видъ необходимостта отъ нкои поправки въ договорното разграничение. Отъ този моментъ започва споредъ свидетелството на сръбския авторъ на цитираната книга, периода на постепенното скжсване всички сношения между България и Русия. Не получили подкръпа отъ Русия, българите, както е извствно бха разгромени, Русия допусна ромжните до самата българска столица и София пръвкнв жмента на смъртния ужасъ, когато надъ града се извиваха неприятелски аероплани и когато се струваше, че сждбата на България е свършена. Това България не може да забрави и отъ този моментъ не можеше да не пръвмине къмъ австрийския каналъ. Отъ този моментъ бше ясно че, ако ние искаме да върнемъ България въ нашия фарватеръ, можемъ да направимъ това само по единъ пжтъ — унищожаването послдствията на Букурещкия договоръ и връщането на България онова, което несправедливо й бше отнето. Бше ясно също, че ако ние не направимъ това България ще има свободата да избере пжтя за осжществяване националните си сремехи и ще отиде очевидно не съ насъ, а съ нашите противници. Но господа, това не бше разбрано и това е вина на руската дипломация.

Вие всички, въроятно помните, че бше време когато Сазоновъ категорично твърдеше, какво България никога нма да отиде противъ Русия. Това бше излишна самоувереност. Следъ пръвминаването на България къмъ нашите врагове, нашиятъ министръ на Външните работи също така ршително твърдеше, че България не е могла да бжде привлечена на наша страна, поне въ дните, когато започнаха нашите войни неуспехи — 19 април 1913 год. Върпки това обаче, когато настъпи критическиятъ моментъ, вече въ навечерието на окончателното пръвдвление на България, дипломатитъ на Съглашението се явиха на 1 септември при Радославова и направиха това което азъ съвтъвахъ да бжде направено още отъ самото начало.

Какво побърка да се направя това по-рано? Първо разполагането вървъ съюзниците второ, упорството на Сърбия и трето, личната политика на

За разногласията между съюзниците още е рано да се говори официално, но парламентските дебати въ съюзните страни ни дадоха единъ ключъ за разръшението на въпроса. Това разногласие бше между двъ възможни политики. Азъ съвтъвахъ за една отстъпчива политика, а нашите съюзници съвтъваха както се вижда, за една политика на принуждението. Споредъ думите на нашия министръ, това е искана и Сърбия. Тя е искала да и се даде правото да нападне България, пръвди последната да се въоръжи. Между това, нашиятъ министръ на външните работи не се ршаваше да пристъпи къмъ принуждение и въ сжщото време не се ршаваше да отиде по пжтя на отстъпчивостъ, за да има опрвдленъ, ршителенъ а главно бързъ резултатъ. Министрътъ тргна по равнодйствуващата и нашата дипломация разкри слабост и нершителност, която даде възможност на България да се въоръжи и да избере онзи моментъ за нападение, който намираще на най-подходящъ за себе си.

Неотстъпчивостта на Сърбия е също така послдствие на нашата недостатъчна настойчивостъ. Въ течение на цъла година ние бхмъ свидетели на една и сжща картина. Пръвд цълото време бше извственъ плана за австро-германското нападение сръшу Сърбия и за възможността на нейното разгромяване. Пръвд цълото време бше извствно, че България се готвеше въ единъ подобенъ случай да заеме Македония, а Сърбия проявяваше отстъпчивост само въ минутитъ, когато опасността не посредствено надвисваше надъ нея а когато тази опасностъ врвременно пръвминаваше, веднага взимаше назадъ отстъпките си.

Изъ чуждия печатъ.

Въ „Хласъ Народа“ пише следното за положението на италианците въ Валона:

„Следъ като българите застрашиха дъсия италиански флангъ, състоянието на войските тамъ е стаало критическо. По всичко личи, че самите водители въ Римъ сж убъдени, че Валона за твх е изгубена и че не остава друго, освънъ да си усигурятъ колко годъ удобно отстъпление. Но какъждъ и какъ? Отстъплението по море е твърдъ неудобно, защото така би се отворила много добра работа за подводниците и брговата австрийска артилерия. Затова италианците сж охота погледатъ къмъ съверния Епиръ.

Сегга вече може съ положителност да се твърди, че генералъ Сарай при своето посещение въ Атина е искалъ отъ гръцкото правителство, между другото, и допусането отстъплението на валонския гарнизонъ въ гръцкия Епиръ. Обаче, той получилъ категориченъ отказъ. Той отказъ е твърдъ познатъ. Интереситъ на Гърция изискватъ, што да не се настани Италия нито въ южна Албания нито въ Епиръ, защото

Die Rede des Reichskanzlers

v. Bethmann-Hollweg, im Deutschen Reichstag.

Der Ruhm Bulgariens.

Meine Herren!

Als ich vor drei Monate vor Euch sprach, bemühte ich mich auf Grund der Tatsachen Euch die Kriegslage vorzustellen. Die Ereignisse haben mein Vertrauen gerechtfertigt. Der Angriff auf die Dardanellen endete erfolglos.

Nach dem Schicksalsschlage in Serbien war das bulgarische Heer Schulter an Schulter mit uns und Oesterreich-Ungarn ewigen Lorbeer errungen, ist Montenegro und Nordalbanien in unsere Hände gefallen.

Die Engländer bemühen sich noch, ihr belagertes Heer in Kut-el-Amara zu befreien. Tatsächlich ist es den Russen gelungen, dank ihrer Ueberlegenheit in der Zahl, Erzerum einzunehmen, jedoch haben bedeutende türkische Kräfte ihren Vormarsch aufgehalten. Wie die russischen Stürme in Ostgalizien, so sind auch die wiederholten Angriffe der Italiener gegen die Stellung am Jsonzo an dem Widerstande und der Tapferkeit der Oesterreich-Ungarn gescheitert. Mit unerhörten Bemühungen brachten die Russen ihre Heere gegen unsere Linien, auf eine breite Front, jedoch schmolzen die vordringenden Kolonnen vor Hindenburg und seine Helden. Die feindlichen Regierungen bestreben sich, ihre Völker zu überzeugen, dass unsere militärische Macht ihrem Ende Nahe ist, dass wir keine Menschen mehr haben und dass der Geist unserer Truppen niedergedrückt ist.

Die Schlacht vor Verdun

Gut, ich glaube dass die Schlacht vor Verdun ihnen die Augen geöffnet haben kann. Die mit genialer Vorsicht dort vorbereitete Kriegstätigkeit wird von unseren tapferen Truppen gegen einen Feinde der mit Tapferkeit und Selbstverleugnung kämpft mit Eroberung nach Eroberung geführt.

Die Lage ist in dieser Weise an allen Fronten gut, sie entspricht völlig unseren Erwartungen. Wir schulden einen heissen Dank unseren Soldaten und ihren Führern, die noch im zwanzigsten Kriegsmonate das Vaterland mit Leib und Seele mit derselben Heftigkeit und Furchtlosigkeit wie im Anfange des Krieges verteidigen.

Hoffnung auf Aushungerung.

Unsere Feinde hoffen mit der Blockade und dem Hunger, das zu erreichen, was sie nicht mit den Waffen erreicht haben. Das begreife ich, dass sie im Jahre 1915 diese Hoffnung nicht verlassen wollten jedoch verstehe ich nicht wie verständige Leute solche Hoffnungen nach den Erfahrungen des vorigen Jahres noch hegen können. Unsere Feinde vergessen, dass Deutschland dank seiner Organisation alle, auch die schwersten Aufgaben bei der Verteilung von Nahrungsmitteln lösen kann; sie vergessen, dass das deutsche Volk mit kolossaler moralischer

ostrand Korfu und Adriatisches Meer bi bilo затворено. Ето защо не трбва да се чудимъ, когато четемъ известията за концентрация на гръцката войска въ съверния Епиръ нейната цълъ е да попръни на италианското отстъпление въ

Macht begabt ist, die ihm erlaubt seine Not und Gewohnheit zu begrenzen, obwohl es während den letzten Jahren an grösserem Prunke gewöhnt war. Was ist damit wenn wir den Fleischkonsum im Verhältnisse von jenen des Jahres 1870 vermindert haben?

Die Selbstverleugung des Volkes.

Ich glaube dass unsere Feinde sich erinnern, dass unser damaliges Geschlecht mächtig genug war, um die starken Schläge zu versetzen. Die heutigen Tage sind schwierig; sie bringen Beschränkung in vielen privaten Budgets und Sorgen vielen Familien, deshalb ist unser Erstarrten und Erkenntlichkeit für die Selbstverleugnung und Ergebenheit der armen Bevölkerung, die für das Vaterland in diesen schweren Zeiten bereit ist, alles im Kampfe für Leben oder Tod zu ertragen. Dieses erkennen wir aus den Nachweisungen, die wir von allen Gegenden des Landes erhalten. Diese Nachweisungen besagen, dass der Fleiss der zu Hause Zurückgebliebenen Früchte bringt.

Die Aussaat

Einstimmig wird bekundet, dass die Wintersaaten gut stehen. Ja, es sind viele, viele Jahre her, dass die Saatenstandsberichte so hoffnungsfreudiges Bild entwerfen konnten. Die Getreideernte des Jahres 1915 war eine der schlechtesten seit Jahrzehnten. Trotzdem werden wir mit unserm Brotkorn nicht nur bis zur neuen Ernte ausreichen, sondern mit einer stattlichen Reserve in das neue Jahr hineingehen. Die landwirtschaftliche Kraft Deutschlands wird sich aufs neue bewähren. Wir werden künftig auskommen, wie wir bisher ausgekommen sind.

Meine Herren!

In dem Bestreben uns abzusperren und auszuhungern, den Krieg auf das gesamte deutsche Volk, unsere Frauen und Kinder auszudehnen, sind England und seine Verblinden über die Rechte der Neutralen zum legitimen Handel und Verkehr mit den mitteleuropäischen Staaten zur Tagesordnung übergegangen.

Die amerikanische Note

vom 5. November 1915, die eine zutreffende Darstellung der englischen Völkerrechtsverletzung enthält, ist soviel bekannt ist, bis auf den heutigen Tag von der englischen Regierung nicht beantwortet worden, wie diese hatten die übrigen Proteste der Neutralen bei unseren Feinden keinen anderen Erfolg als den weiterer Verletzungen der neutralen Rechte. Die englische Regierung hat sich nicht geschaut, sogar menschenfreundliche Bestrebungen von amerikanischen Philanthropen, wie Zuführung von Milch für deutsche Kinder, zu verbieten. Eine kürzlich ergangene Order in council bedroht den legitimen Handel nach neutralen Häfen durch eine weitere völkerrechtswidrige Verschärfung der Blockaderegeln, gegen deren blühende Verletzung die amerikanische Regierung bereits Einspruch erhoben hatte. (Fortsetzung folgt.)

Търся да купя малкъ фотографически апаратъ. Справка редакцията. 2—2

Печатница „ЗОР“ — Варна.

— ПЛЪТЕ СЕ ОТЪ ПИРОНИ —

